

vi iøvrigt have anstillet over Lovforslaget, have vi som sagt fundet det raadeligt, at der her blev gjort et Par Forandringer. Det første Redaktionsforslag er det, som findes omtalt under Nr. 1 i Flertallets Del af Betænkningen. Vi havde ønsket, at det klart fremgik af Affattelsen, at der ikke ved nærværende Lovforslag var tilfjaget at gjøre nogen Forandring i de Bestemmelser, som gjælde med Hensyn til Betingelserne for Testamenters Oprettelse. Dette mente vi vilde opnaas, naar man indstjød de Ord „i Levende Live“. Derhos forekom det os, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at fordrø, at det Samtykke, som omtales i anden Sætning i første Stykke, skulde være udtrykkelig. Enten er Samtykket givet eller det er ikke givet, det maatte formentlig være det Afgjørende, uden at man skulde stille ganske særlige Betingelser med Hensyn til den Maade, hvorpaa Samtykket blev givet. Fremdeles forekom det Udvalgets Flertal, at der var Grund til en Realitetsforandring. Det sidste Stykke af Lovforslaget indeholder, som det vil erindres, den Bestemmelse, at i Hustruens Rettigheder efter denne Lov skulde der ikke ved Ægtepagt kunne gjøres nogen Indskrænkning. Dette fandt vi i og for sig ikke heldigt. Naar man ved Lovforslaget overhovedet ikke kom ind paa den hele Ægtepagts Materie, syntes der ikke at være nogen særlig Grund, i alt Fald ikke nogen tilstrækkelig Grund til at gjøre de Bestemmelser, som fandtes i dette lille Lovforslag, helligere end andre i Lovgivningen hjemlede Bestemmelser vedkommende Ordningen af de formueretlige Forhold mellem Ægtefæller. Vi fandt, at de Bestemmelser, der opstilles i dette Udkast, saa meget mindre skulde være uærlige overfor Ægtepagter, som det turde være en, jeg siger ikke af Alle anerkjendt, men en af Mange godkjendt Anskuelse, at der er ikke faa Livsforhold og det ingenlunde blot saadanne, hvor der er Spørgsmaal om store Formuer, hvor det kan være hensigtsmæssigt og ønskeligt, at Ægtepagtsinstitutionen bliver benyttet paa en forstandig Maade, i hvilken Henseende det vil have sin Betydning, at dette Forhold ordnes ved Lov. Men netop derfor maatte man, mene vi, være dobbelt varsom med ved denne enkelt mindre indgribende Lovforandring at slaa ind paa en Retning, som vilde være i principiel Strid med det, som man iøvrigt anser for det Rigtige, nemlig, at der var en forstandig begrændset Udgang til før Ægteskabets Indgaaelse ved Ægtepagt at ordne Formue-Retsforholdet mellem Ægtefællerne. Derfor mente vi, at der var særlig Opfordring til ikke ved dette lille Tillæg at træffe Bestemmelser, hvor efter den Udgang, som iøvrigt den nugældende Lovgivning maatte hjemle til at afslutte Ægtepagter, skulde udelukkes netop i dette ene Tilfælde. — Et andet Realitetspunkt er det, som er omhandlet under Nr. 4 under Flertallets Del af Betænkningen. Det kan ikke miskjendes, at den

Ret, som gives Hustruen i nærværende Tilfælde, især naar det Erhverv, som hun har, maasse er det væsentlig fremtrædende, det betydende Livserhverv for Familien, kan misbruges. Det synes fremdeles almindelig at være antaget, at den nugældende Lovgivning ikke vil hjemle nogen Udgang til at gribe ind, naar det ikke i selve den Lov, hvorved denne nye Ret bliver tillagt Hustruen, findes udtrykkelig udtalt, at og hvorledes der kunde finde nogen Begrændsning Sted i den hende saaledes tillagte Raadighed. Ligesom nu Manden kan sættes ud af Raadigheden over Formuen, ligesom han kan erklæres umyndig, saaledes forekommer det os ogsaa, at det naturligt maatte erkjendes, at der burde være den samme Udgang til ved Uraadiggjørelse, naar dertil var tilstrækkelig Grund, at betage Hustruen den hende ved nærværende Lovforslag tillagte Raadighed over det selverhvervede Gods. Vi mente her, ligesom ved det foregaaende Punkt med Hensyn til Ægtepagter, at det gjaldt om at fastholde Lovgivningens almindelige Grundsaetninger, saaledes at man ved Indførelse af andre Retsbestemmelser ikke iøvrigt gjorde nogen yderligere Forandring end den, der nødvendigt eller naturligt fulgte af de nye Regler, man opstillede. Derfor mente vi, at de samme Myndigheder, som ellers kunne affige Umyndighedsdekreter, med tilbørligt Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder og Forhold skulde behandle de Spørgsmaal, der maatte rejse sig f. Ex. i Brynernes Interesse, om det var forsvaret at lade Konen beholde den fulde uindskrænkede Raadighed, der her er tilstede. Man kan helt vel tænke sig Forhold, f. Ex. hvor Manden er fraværende, uden at der er foregaaet nogen retlig Forandring mellem Ægtefællerne, hvor Hustruen viser en Udsærd; der ikke vilde blive taalt, hvis den udvistes af Manden; men at man der skulde blive staaende ved den Betragtning, at, naar hun erhvervede det selv, skulde hun ogsaa have Ret til at skaffe og valte saa flet hun vilde — det stemmer ikke med den almindelige Opfattelse af den Raadighed, der tilkommer Familiens Representant. Det er derpaa, at det af Flertallet under Nr. 4 stillede Forslag støtter sig. I større Almindelighed anser jeg det for Diebliftet ikke for rigtigt at gaa ind paa Sagen, jeg skal afvente, hvad der bliver fremført fra det ærede Medlem af Udvalget, der i det Hele fraraader Lovforslaget, og fra andre Medlemmer af Thinget udenfor Udvalget.

Tesens: Ønsket om, at det vigtige Emne, som omhandles i dette Lovforslag, maatte have været Gjenstand for en Overveelse paa et Møde af Kvinder, hvor de forskjellige Opfattelser, som vistnok gjøre sig gjældende af, hvorvidt det i og for sig er hensigtsmæssigt ved en almindelig, for alle Tilfælde gjældende Regel at indskrænke Formueskabet mellem Ægtefællerne, og hvor tilfælde maasse den Misforstaaelse kunde være bleven